

ČYŘOVSKEÝ HEROLD

**DI
1786**

STŘÍZLIVÝ NÁS NEDISTANOU!

VÁŠE

REDAKCE

304

Proč Herold?

Proč Týřovský?

Je Týřov vůbec tak slavným hradem, aby se podle něj mohl nazývat náš časopis? Ulehčeně vydechněme s vědomím že ANO. Použijeme-li citaci odborného tisku, byl Týřov jedinečnou stavbou nejen v Čechách, ale i ve střední Evropě /D.Menclová/. Dovolte mi tedy říci o tomto hradu, postaveném na řece Berounce pod Skryjemi, několik slov - na oplátku slibuji, že se pokusím vyhnout dlouhému výčtu majitelů a přestaveb, jak mají průvodci obyčejně ve zvyku.

Tento původně lovecký hrad je královskou stavbou - pro upřesnění to znamená, že popud i finance ke stavbě dal král. Při výstavbě bylo využito skalnatého podélného ostrohu, tvořeného údolím dvou potoků a řeky. Šíje spojující hrad s vnitrozemím byla prokopána příkopem, přes který vedl most, částečně padací, do spodního nádvoří. Návštěvník potom ještě musel překonat třináctimetrový výškový rozdíl, chtěl-li se dostat na horní nádvoří.

Ve své době byl hrad umístěn velice dobře - ze tří stran jej chránily strmé stráně a na stranu čtvrtou byl důkladně opevněn. S vynálezem střelného prachu se však obránci ocitli ve velké nevýhodě, protože útočník mohl velice úspěšně ostřelovat hrad děly z okolních vysokých kopců. Výškový rozdíl dovoľoval střílet zeshora přímo dovnitř do hradu.

V čem tedy spočívala unikátnost hradu ?

Týřov byl prakticky jako první hrad u nás postaven po vzoru nového typu francouzských hradů, tzv.kastelů. Do té doby bylo velkou nevýhodou pro obránce, pokud se útočníkovi podařilo tzv.přilehnout k patě hradební zdi. Aby jej obránce zasáhl, musel se značně vyklonit přes zeď / což při tehdejší síle zdí nebylo jednoduché / a tím se i odkrýt. Kastely se vyznačovaly baštami neboli věžemi, vysunutými před úroveň obranných zdí. Z jejich vrcholu - a později i ze střílen v patrech - bylo možno lehce ostřelovati /odb.řečeno flankovati/ prostor u pat zdí, čímž se nepříteli zabránilo vztyčovat žebříky nebo podkopávat zeď. Těchto bašt bylo na Týřově celkem šest.

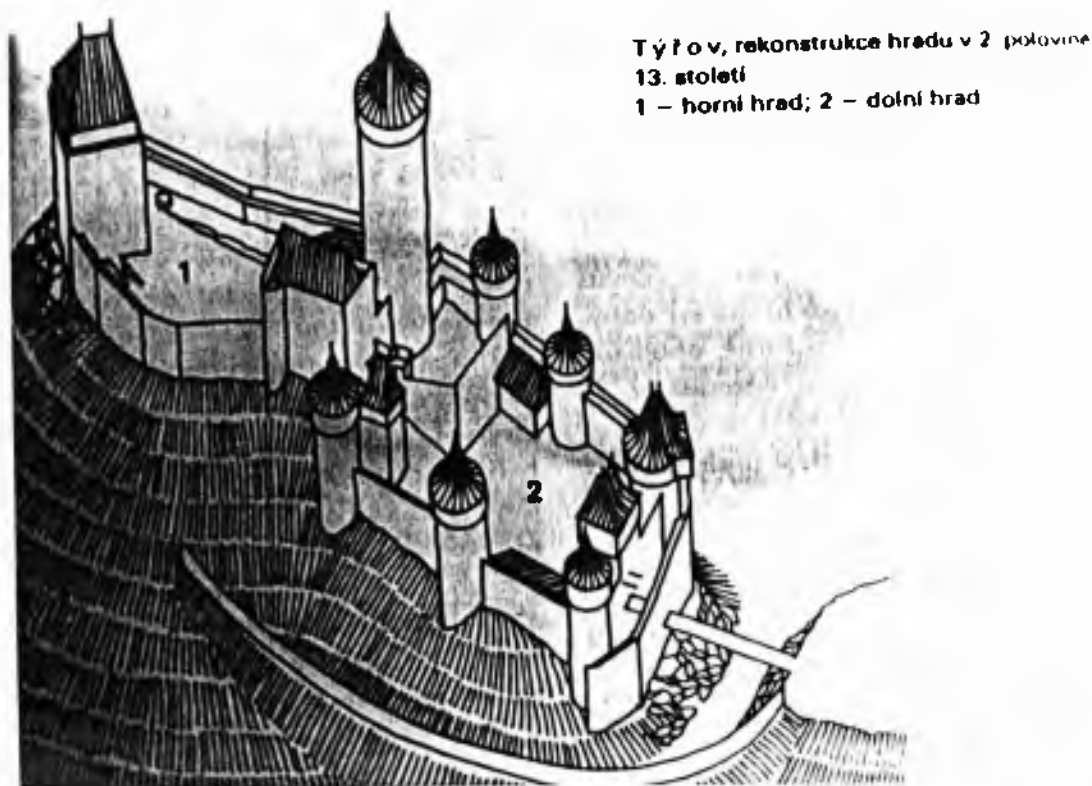
Kdy byl hrad přesně založen, není známo. První zmínka o něm je z 20.září 1249 /kdy je hrad pravděpodobně již dokončen/, protože tento den zde král Václav I. /jež se zde prý oddával "rozkošem"/

zajal svého odbojného syna i s jeho společníky. Již roku 1307 se hrad dostal do šlechtických rukou a velmi často měnil majitele. Během let se dokonce třikrát vrátil do držení krále, až roku 1460 ho získává šlechtická rodina Týřovských z Einsidle, kteří ho vlastnili až do jeho zpusnutí koncem 16.století.

Je ještě nějaký jiný důvod pro pojmenování našeho časopisu podle tohoto hradu ? Je, a asi ten hlavní - citový. Dlouhá léta sem i do okolních lesů jezdíme, líbí se nám tady a máme to tu moc rádi. Kdo to zde zná, lehce nás pochopí.

Budiž pojmenování našeho plátku alespoň částečným díkem
za krásné dni tam strávené.

Tak takhle vypadal hrad v dobách své slávy :

Jdete sychravým večerem už skoro potmě na Týřov podle Úpořského potoka. V suťovitých stráních kolem zaharaší kamení od prchajícího stáda muflonů, nahoře boukne sejček a měsíc se podívá skrz holé listopadové větve. Jen namoklé listí klouže pod nohama. Do zvuku padajících kapek se najednou ozve tlumený dusot koňských kopyt a občasné cinknutí ostruhy či meče. Ze zatáčky právě vyjíždí tichý průvod královských lovců

Sen, vize, hloupost - nebo ten pocit znáte taky ?

Herold?

Na úvod jen pro nás trochu nepopulární zjištění - správně se ono slovo píše a vyslovuje 'herolt'. Teprve později se asi kvůli výslovnost začalo říkat herold.

kdo tedy vlastně byli herolti ?

Byli to lidé, patřící mezi četné služebnictvo středověkého panstva. Český se herolt překládá jako hlasatel /přeneseně hlasatel novinek = časopis/ a měli za úkol provázet a ohlašovat svého pána, chodit s jeho posláním, hlásit jeho svolání a i jinak představovat jeho autoritu. Od slova herolt bylo též odvozeno slovo heraldika, český nauka o erbech. Poněvadž tehdy znalost erbů zasahovala do všech odvětví společnosti - do válek na zbraních, do práv na pečetích, do sňatků, do umění - museli se tito herolti s erby důkladně obeznámit.

Herolti společně s heraldikou vznikli ve třináctém století. 14. a 15. století bylo dobou jejich rozkvětu, ale spolu s koncem turnajů znamená 16. století pro herolty zánik.

Co se týká heroltských odznaků, jejich obecným a hlavním znakem je oděv zvaný tabard, který je vpředu, vzadu a někdy i na ramenou vyšit znakem heroltova pána. V ruce drží herolt hůl, rozličně zdobenou; hůl českého herolta je bílá a na vrchu má českého plastického lva.

song o rakoluský knajpě nad řekou

Chtěl bych sedět ve vlcích co jedou bůhví kam
kde jsem jakživ nikdy nebyl nebo kde to znám
poslouchat jak duní tam-tam pražců pod koly
mít v koutku cigáro a v očích obzory
na který se vylil modrej inkoust dálavy
zčundrat kožich kopců když jsou v říjnu zrzavý...

Chtěl bych ještě aspoň jednou projít Zbirožák
na rtech Vačkáře mít a na zádech vak
vidět znovu kopec Vlastec v bílý paradě
na Zlatým dně vzdát hold Packardový brigádě
v Holoubkovský taverně pít horkej rum a greg,
pak se plížít po silnici krok-vsun krok-vsun krok...

Chtěl bych vyjet v listopadu na řeku Střelu
kde jsem přišel k reumatismu hostei ústřelu
čekat dole pod Liblínem na psí štěk a kvil
kterej hafne v sypavištích dog of Baskerwill
zamést zase vršek Třemšín svýma tlapama
někde v Míšově řvát s vožralejma chlapama...

Chtěl bych zase přelézt plot klíčavský obory
rozbít tam svou kytaru a svoje tábory
vidět ještě starej seník "old Muří nohu"
u kozojedský silnice chrápat ve stoju
sednout si pod brdským hřebenem na "Winter camp"
v kublovskejch jezírkách ještě udělat pár temp...

Chtěl bych sedět v rakoluský knajpě na sudu
říkat "když sem pobuđa tak taďy pobuđu"
vylejvat plnej pällitr ze skály
za ty co tu s náma nejsou a dřív bývali
vábec by toho bylo moc co bych ~~chtěl~~chtěl
kdyby nebylo to svinský slovo "bohužel"...

Až tam jednou vyleju to pivo za sebe
nedej dobrej bože ať jak Mavrud je nebe
to bych musel zase asi jít
do rigolu pod smrčkama spacák rozložit
zpívat smutný tramský písně tak triviální
u vohně a u piva bejt sentimentální...

Dej můj bože dobrej ať je nebe nijaký
na jehlice stromů ať nabodnou se mraky
ať leje jak z korve ať je vábec šedivou
nebo tam nikdy nevyleju za sebe pivo...

Jan Vyčítal

HAGEN

- Víš, kdo je to Hagen?- zeptal se mě Dalík a divně se zašklebil, když jsme slézali s baterkami v rukou do ústí štoly.

-To snad byl za války nějaký dozorce vězňů- řekl jsem -který tady ve štolách dělali letadla pro Němce. Je to už hodně dávno, ale on tu prý ve štolách ještě teď straší.-

Dalík se zastavil a posvítil si baterkou zespoda na obličej.

S tím jeho bíbrem vypadal strašidelně. Pochmurně pronesl: -Jó, to je pravda! A prej, kdo se mu posmívá, tak toho Hagen zabije!-

Bylo už kolem půlnoci a vraceli jsme se známou štolou na kemp.

Bláto nám čvachtalo pod nohama. V noci mně ve štolách vždycky po zádech tak trochu běhali brabenci a dnes to bylo obzvlášť silný, protože ten trouba mi připomněl Hagena.

Byli jsme už dost hluboko ve štole, když se pojednou Dalík na místě zastavil a k mému úděsu vykřikl: -Hagene, ty bačkoro, já se tě nebojim! Vylez, ukaž se, ty kostroune!-

-Nech si to na ráno!- okřikl jsem ho nervózně. Dalík viděl, že jsem se polekal a poškleboval se. Svítil si zas baterkou na ciferník a hučel.

Po několika dalších krocích mu baterka zhasla. Tlumeně zaklel a už nic neříkal. Nemohli jsme být daleko od východu. Šel jsem první a zakrátko jsem uviděl tu hrůzu. Před náma byl čerstvej zával.

-Vidíš, za to můžeš ty, ty blbče!- křikl jsem na Dalíka, - to určitě udělal Hagen! Musíme se vrátit.- Otočili jsme se a po dvaceti metrech chůze nazpátek jsme narazili na další zával. Úplně čerstvý. Před dvěma minutami tam ještě nebyl.

Srdce se mi přestěhovalo do hrdla a začal jsem řvát. Nevím na koho a nevím co. Rozběhl jsem se na druhou stranu, Dalík za mnou.

Chvilku jsme zmateně v tý vlhký hrobce běhali a snažili jsme se holejma rukama prohrabat ven.

Potom jsme vysílení padli do mokrého jílu. Dalík brečel a nahlas odprošoval Hagena. Myslel jsem, že se mi rozskočí hlava, že zešílím, když se na protilehlém konci našeho vězení rozlila mdlá záře. V ní jsme rozpoznali obrysy uniformy. Postava v uniformě.

Světlo bylo jasnější a postava vykročila trhavým krokem k nám.

Pozbyl jsem vědomí, když jsem pod kšiltlem čepice rozeznal lebku s živýma očima.

Prohrabali se k nám až po dvou dnech, ale to už jsme byli mrtví.

Ani si nepamatuju, jestli to bolelo.

Strašíme teď od půlnoci do jedné s Hagenem a nejsme sami, je nás asi padesát. Každý má přidělenou nějakou část štoly, kterou pravidelně obchází.

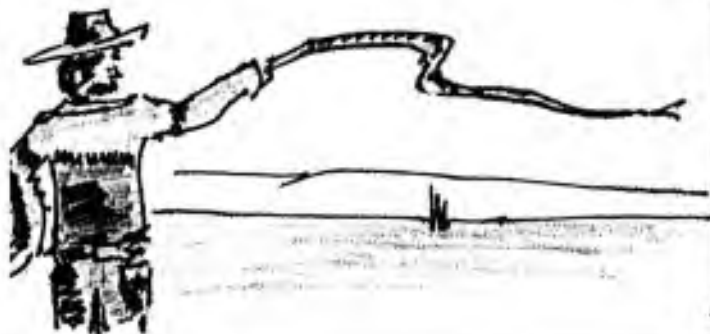
Blíží se půlnoc, tak mne, prosím, omluvte.

Služba je služba...

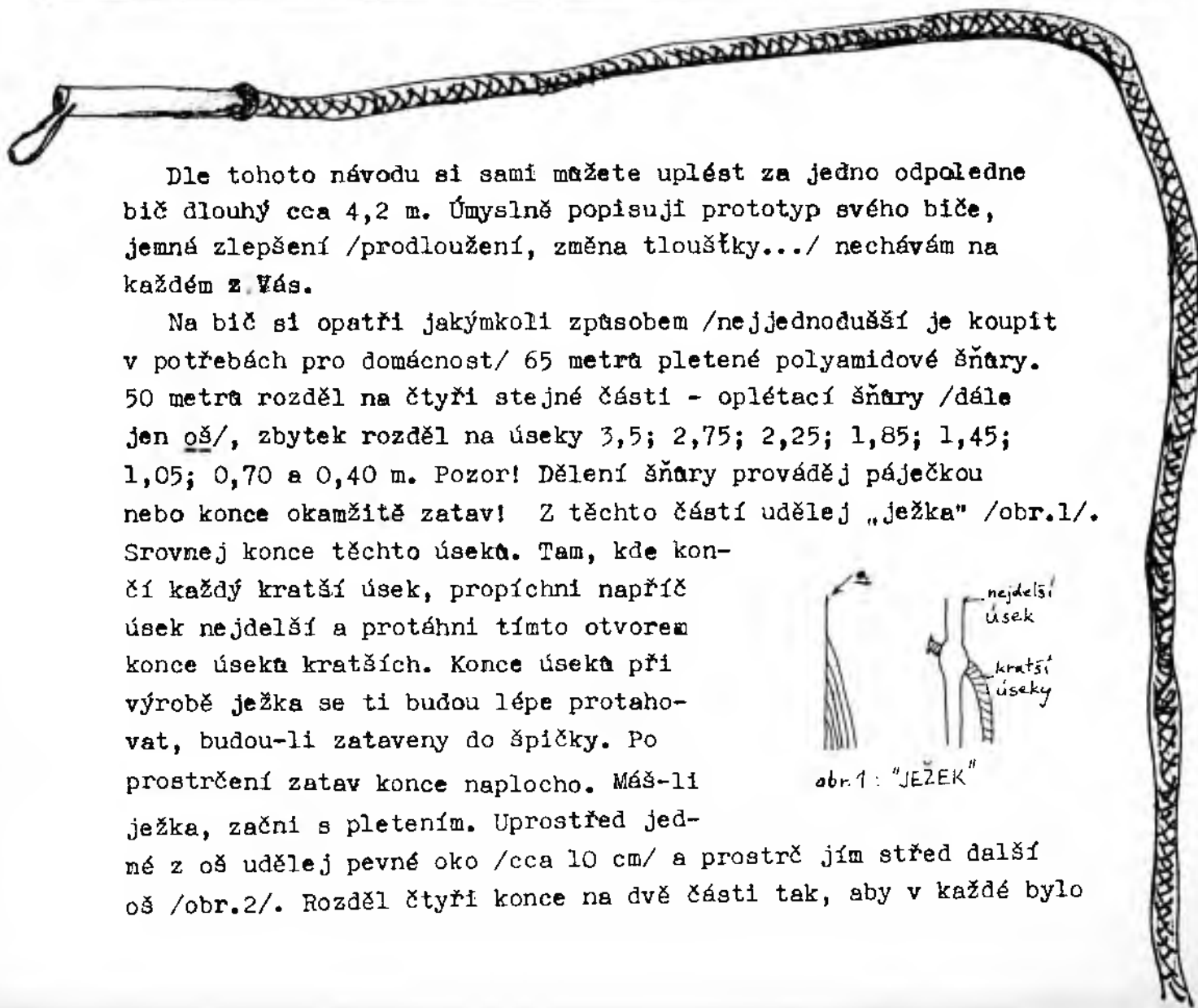
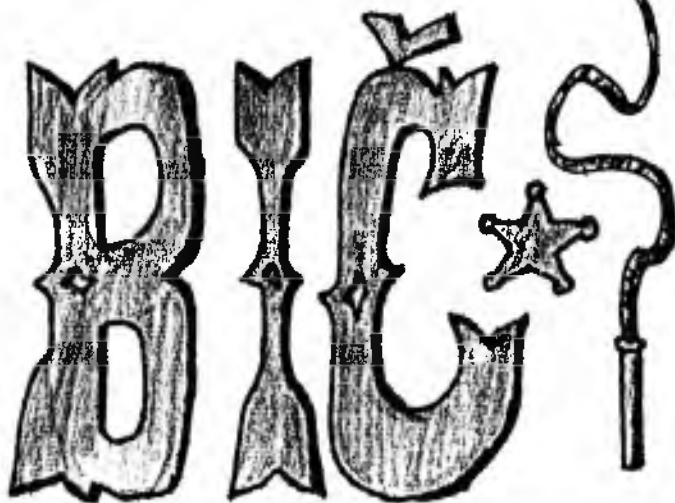
(Billíček)

- MÁTE DOMA ŽENU ?
- NEPOSLOUCHÁ VÁS NADŘÍZENÝ ?
- CHCETE UDĚLAT RADOST SVÝM DĚTEM A SOUČASNĚ SI OD NICH ODPOČINOUT ?
- COŽ SI UDĚLAT O VÁNOCÍCH OPRAVDOVĚ VELIKONOCE ?
- VÍTE, ŽE SE BLÍŽÍ SEZÓNA JARNÍCH HONŮ NA OTROKY ?

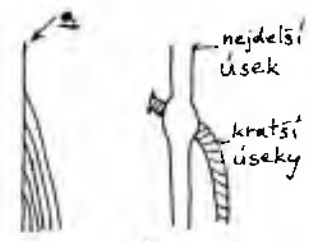

- PRO VŠECHNY OBROUSKÉ TERNO JE NAŠ NÁVOD KU ZHOTOVENÍ RADOSTI Z PROVÁZKŮ ZVANÉ „ŠERIFŮV DLOUHÝ“

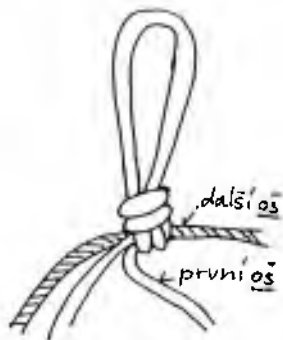

Dle tohoto návodu si sami můžete uplést za jedno odpoledne bič dlouhý cca 4,2 m. Úmyslně popisují prototyp svého biče, jemná zlepšení /prodloužení, změna tloušťky.../ nechávám na každém z Vás.

Na bič si opatří jakýmkoli způsobem /nejjednodušší je koupit v potřebách pro domácnost/ 65 metrů pletené polyamidové šňůry. 50 metrů rozděl na čtyři stejné části - oplétací šňůry /dále jen oš/, zbytek rozděl na úseky 3,5; 2,75; 2,25; 1,85; 1,45; 1,05; 0,70 a 0,40 m. Pozor! Dělení šňůry prováděj páječkou nebo konce okamžitě zatav! Z těchto částí udělej „ježka“ /obr.1/. Srovnej konce těchto úseků. Tam, kde končí každý kratší úsek, propíchni napříč úsek nejdelší a protáhni tímto otvorem konce úseků kratších. Konce úseků při výrobě ježka se ti budou lépe protahovat, budou-li zataveny do špičky. Po prostrčení zatav konce naplocho. Máš-li ježka, začni s pletením. Uprostřed jedné z oš udělej pevné oko /cca 10 cm/ a prostrč jím střed další oš /obr.2/. Rozděl čtyři konce na dvě části tak, aby v každé bylo

obr.1: "JEŽEK"

obr. 2: PEVNÉ OKO

obr. 3: PLETENÍ "ZE ČTYŘ"

obr. 4: ZAPLETENÍ ZBÝVAJÍCÍCH OŠ

po jednom konci z každé oš. Upleť 25 cm jako pomlázku /horní z pravé strany prostrč mezi provazy z levé a vrať dospod pravého, potom horní z levého... /obr.3/. Vpleť středy zbývajících oš /obr.4/. Rozděl na dvě části - podobně jako v předchozím případě a upleť, tentokrát již z osmi, dalších 45 cm /obr.5/.

Vlož konec /označen a na obr.1/ nejdelšího provazu ježka mezi oš a oplétej. Dobře utáhnij! Závisí na tom vzhled a zejména kvalita tvého biče.

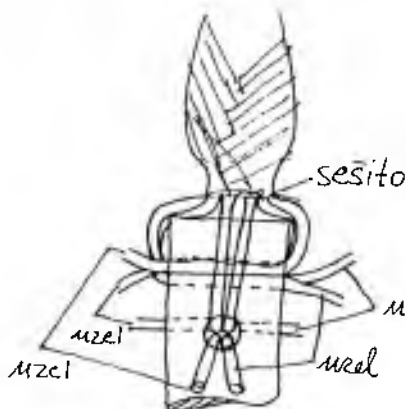
obr. 5: PLETENÍ "Z OSMI"

Vlož konec /označen a na obr.1/ nejdelšího provazu ježka mezi oš a oplétej. Dobře utáhnij! Závisí na tom vzhled a zejména kvalita tvého biče. Tvoje práce se chýlí ke konci. Z oš ti zbývá asi 10 cm /vždy po dvou koncích/. Vlož je tedy souběžně s ježkem /budeš je opléstat/ a z něj vezmi dva nejdelší konce, kterými nahradíš tento pár oš. Druhý pár zapleť stejně. Ze zbývajících původních oš ti zbylo asi 25 cm /pořád ale oplétáš 8 prameny/. Středové provazy teď uřízni a zatav do kužele /obr.6/. Přes zatavený konec: přepleť oš /tak, aby byl zcela zakryt/ a sešij dobře oš dohromady. Rukojeť: nejlépe násada na

koště zkrácená na délku 15 až 35 cm /dle osobního vkusu/. Ze zkušenosti se přiměřovám za délku asi 25 cm. Ve vzdálenosti 15 a 25 mm

obr. 6: ZATAVENÍ JEŽKA

obr. 7: PŘIČYČENÍ BICE K RUKOJETI

vyvrtej křížem díry průměru asi 6 mm a protáhni jimi vždy dva a dva provazy z opletu proti sobě. Konce zavaž ambulačními uzly tak, aby na každém konci byl jeden. Utáhni! Konce ohni zpět /obr.7/ směrem z biče, za-

lep Chemoprenem a začerstva omotej provazem, který opět utáhneš! Možno též polepit pouzdem z kůže. Sešitou část omotej provazem

nebo přepleť turbánkem, nalakuj rukojeť. Tu provrtej také na druhé straně, provlékni provaz a udělej smyčku, aby ti bič dobře držel na ruce a nemohl ti ho nějaký černochoď hned tak vytrhnout. Nech zaschnout. Tvůj bič je hotov! Do pevného oka na konci přivaž liščí smyčkou /Prusíkův uzel/ práskačku /doporučuji bavlněnou šňaruku dlouhou asi 30 cm - napůl/.

A teď HURRAHH !!! Jdeme si na prostranství někam stranou svůj bič zkrotit. Pokud vše dobře dopadne, již záhy bude bič rozdávat tvé navštívenky po zádech bílých i barevných. Počítej ale s tím, že se zpočátku nejvíc poznamenáš sám...

©

DAN Š.z.

KRACK
BANG
RACH

BAZAR :

Koupím tele. Zn. Ropucha

Koupím struny ATLANTIS na gibsona.
Mají je mít v NDR. Trhač

Koupím 2 cely-kosočverce. Mike

SNÍH

Sněží. Stoupáme korytem potoka z Jahodáku vzhůru. Je začátek prosince a les kolem se už nachystal do vánoční nálady. Čepice sněhu pevně sedějí na větvích smrků a buky chrastějí svejma zledovatělejma kostrama.

Hustě sněží. Za chvíli už by nikdo nepoznal, kudy jsme prošli. Bílý chladný peří zametá naše stopy. Pomalu se šerí. Snad ta mrazivá noc padající do údolí mi vnukla nápad. Myšlenku. Jak by bylo krásný, kdyby nějaký sníh zavál naše stopy minulostí. Kdyby zmizelo pár let, dní a nocí, co se nepovedly. Kdyby po nás zbyla jen bílá neposkvřená cesta. Kdyby prostě nebylo nic za náma a mohli jsme začít úplně znova. Funíme příkrrou cestou a ve mně se rozvíjejí myšlenky. Pořád jasnějc vidím krásu takovýho zapomnění.

Najednou zevnitř, úplně znitra něco zakřičí. NE! Přicházíme na známý rozcestí a ve mně se naprosto nekontrolovatelně rozbíhá zrychlenej film. Zase vidím tohle rozcestí v létě, na jaře, na podzim. Zase vidím bandu svejch přátel, jak tuďy supí v odřenejch bundách a s potem na čele. A zase se mi vracěj ty scény z prvních vandrá. Z dob, kdy jsme Šumavou táhli dvacetikilový kostráky a v nich náhradní boty, lihový vaříče, jízdni řády a magnetický šachy. Z dob, kdy jsme našli tohle údolí. Zase vidím lodě, co se za deště plavily po Starý řece. Vidím kluky, co už s náma nikdy nevyjedou. Lásky i nelásky. Potrhaný mapy, vánice na dlouhejch horskejch hřebenech, sníh a grog na Radči a pláne jihu. Slyším zas brzdy aut, který nás vezly daleko i blízko po rozpálenejch silnicích, kde tek asphalt a krajnice voněly senem. A slyším i první rozladěný odřovačky hraný na kytaru starší než my. A zas smejuvám tu věčnou špinu, na kterou jsme byli v šestnácti tak hrdý. A pořád mi někde v hlavě buší to NE. To, co bylo, nesmí zavát žádněj sníh. Vždyť vlastně bylo tolik krásnýho.

Leď mi křupe pod nohama a najednou se dost rychle vracím ze svejch úvah na pevnou zem. Skoro doslova. Padám totiž na hubu do závěje. Vstávám a chechtám se. Ostatní se začínaj pobaveně šklebit. „Ty si šikovnej jak hrábě do kapsy“, odmění někdo můj výkon. Nemotorně se rozmotávám z různéjch řemenů a popruhů, který mě při podobnejch příhodách vždycky kvalitně svážou. Oklepávám si sníh z maskáče a najednou to vím docela jistě. Víam, že tenhle ten sníh nezavěje naše stopy.

Žádněj sníh už nikdy docela neskreje stopy, co po nás zůstaly na Cestě.

TRHAČ

poslední hobo 2

TEMPO DE VLAK

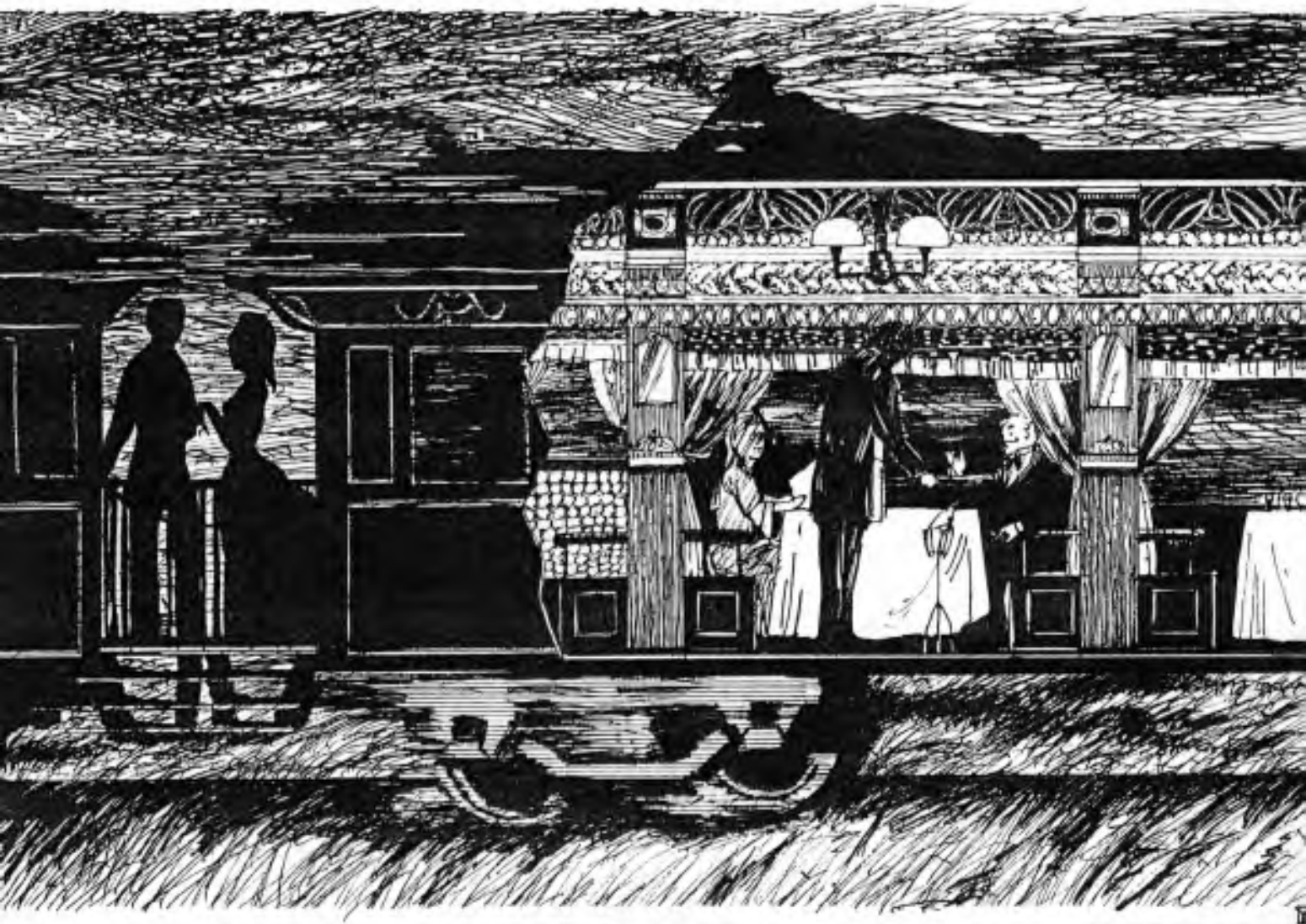
1. Čekám už ta-dy hod-nou chvi-li na tý mi-li za-pa-dlý
 a mar-ně hle-dání kra-to-chvi-li sbí-rám sí-ly u-va-dlý
 Mý vo-či vi-sej na vob-zo-ru na po-zo-ru, kde je vlak
 sklo-pe-ná hla-va se-ma-fo-ru kroz-ho-vo-ru ne-zve nák
 Tak ta-dy le-ží u tra-tě po-sled-ní ho-bo na svě-tě
 za-pad-lej za-tou-la-nej pták če-ka tu na snij vlak

2. Touha^{ta} se mnou stále zmítá
 dálka vítá kroky mé
 když kačen klín zase vodlitá
 nepočítá, že chci s ním
 Na osách nebo na uhláku
 spoustou vlaků jel jsem já
 s kamarády z dobytčáků
 s dětmi ptáků jako já

3. Čekám už tady hodnou chvíli
 na tý míli zapadlý
 a marně hledám kratochvíli
 sbírám síly u vadlý
 Víím, že se vlak už nedoklátí
 starou tratí nejezdí
 na novejš jiny mra vy platí
 hobo es se ztratí, dojezdí

Hudba, text: Andy
 Hraje a zpívá: Modré seno

PO STOPÁCH HOBOS

Hoboes nebo též někdy jen hobos. Co víme o těchto lidech, jejichž název tak rádi používáme? Proč nám ještě dnes při zmínce o hoboes čili železničních tulácích lehce zamrazí v zádech?

Mám ten pocit, že na to, jak široké veřejnosti je známa existence tohoto hnutí, ví příliš málo lidí jakékoli podrobnosti o něm. Na okraj snad jen několik definic pro ujasnění základních pojmů. Je nutno použít původních zdrojů, protože české jsou značně ovlivněny hnutím čs. trampingu.

„American Heritage Dictionary“ z roku 1969: hobo = potulný, obvykle nekvalifikovaný dělník. Z českých zdrojů je nutno dodat, že se jednalo o pracovitě a houževnaté lidi se smyslem pro čest, tedy nikoli o příživníky, ale o „vandrovní“ z nezbytnosti. O to více nás překva-

pí definice trampa z téhož zdroje: = 1. osoba bez stálého bydliště živící se příležitostnou prací nebo žebrotou; 2. prodejná žena
Jak je tedy zřejmé, měli tramp a hobo vcelku dosti odlišné a jasné významy. Roku 1938 vychází u nás již posedmé skvělý Anglicko-český slovník profesora Jana Váni. Také ten překládá v americkém duchu trampa jako „syčáka či poběhlíka“.

Těsně po 1. sv. válce vzniká u nás hnutí tzv. divokých skautů, pro něž se vžil americký název trampové. Toto hnutí pak ovlivnilo veškeré české definice tohoto slova v pozdějším období. V letech po druhé sv. válce se u nás tramp překládá již jen jako „tulák“ a definice trampa zní: = 1. sezónní nebo nezaměstnaný dělník v USA stěhující se za prací z místa na místo; 2. táborník, volný milovník přírody, opovrhující pohodlím organizované turistiky. /Slovník cizích slov, SPN 1966/
Tak, konec definicí a už konečně k těm hoboos.

Jak je asi všeobecně známo, v letech 1861 - 1865 probíhala v USA občanská válka nazývaná též válka Severu proti Jihu. Po vítězství Severu, kterým byli černoši zbaveni otroctví, velmi stoupl počet nezaměstnaných lidí, zejména demobilisovaných vojáků. Tito nezaměstnaní často žili spolu, tvořili party a společně hledali práci. Nejvíce příležitostí k výdělku jim poskytovala stavba nových železničních tratí a tunelů či sklizeň bavlny, třtiny nebo brambor na velkých farmách. Hoboes byli nezávislí, svobodní a právě to vedlo jejich zaměstnavatele k domněnce, že se nedokáží zorganizovat k odporu. Na kalifornském ranči Durst-Brother došlo ke vzpouře hoboos, protože pro 2300 dělníků nebyla žádná sociální zařízení, museli pracovat v šedesátistupňovém vedru 10 až 12 hodin denně a ještě jim byla krácena mzda. Bratři Durstové povolali na vzbuřence policii a ta je úspěšně „uklidnila“: 49 jich zabila a 264 zranila.

Co bylo na tomto hnutí vždy zajímavé, bylo, jakou rychlostí se po celých Státech roznesla zpráva o tom, kde je zapotřebí pracovních sil. Hoboes se potom předháněli v rychlosti, jakou se dostávali k cíli. Chodili též pěšky, ale jejich hlavním dopravním prostředkem byly vagony nákladních vlaků. Vyčkávali na místech, kde vlaky pomalu zmáhaly stoupání a za jízdy naskakovali na jezdící vagony. Vzhledem k tomu, že tehdy bylo ve Státech minimálně nekrytých vozů, měli hoboos dvě možnosti. Prvá byla uhnízdit se na střeše vagonu

a zákonitě se děsit sak-
ra nížejších tunelů. Dru-
hou možností bylo jet „na
osách“ - hobo si položil
na nápravy kol kus prkna
a na něm jel vleže. O jak
krkolomný způsob dopravy
všeobecně šlo, nám upřes-
ní následující údaj: histo-
rie tohoto hnutí spočetla,
že v letech 1889 - 1910
našlo na kolejích svou

poslední štaci více jak 20 000 hoboos. Dalším nepřitelem tuláka byli
železniční zřízenci, kterým jejich zaměstnavatelé vypláceli doslova
prémii za hlavu hobo. Na zimu se potom stahovali hoboos na jih k mexic-
ké hranici, kde vládly lepší klimatické podmínky.

Přes tyto všechny k životu nepříznivé podmínky není znám případ, kdy
by parta hoboos někde tyranisovala obyvatele. Je proto tak trochu
záhadou, proč byli vlastně hoboos tak tvrdě pronásledováni.

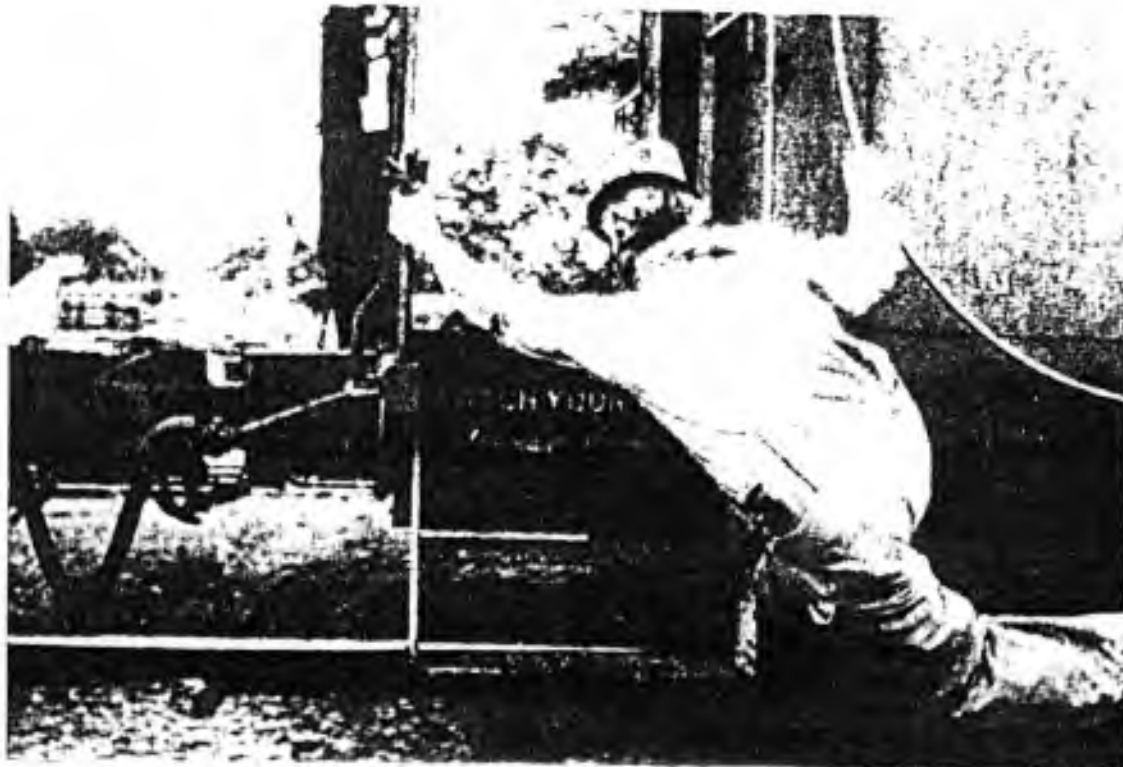
Jaké byly vztahy mezi hoboos navzájem - to je asi nemožné říci
nějak obecně. Existovalo mezi nimi přece jenom určité rozdělení:
nováček, který se učil naskakovat na vlak a zvykal si na tulácký
život, byl ostatními slangově nazýván trochu z nadhledu jako „gaycat“
/v češtině něco jako „veselá kočka“/. Nabyli-li gaycat zkušenosti, stal
se z něj tzv. „dingbat“ /což nelze jednoznačně přeložit, sloveso ding
znamená něco jako srazit či ohlušit; podst. jméno bat pak klacek, pa-
lici či netopýr/. Ale není důvodu se domnívat, že mezi hoboos existo-
valo nějaké kastovníctví.

Od třicátých let se každoročně scházejí zejména starší pamětníci
rozkvětu hnutí v městečku Britt /Iowa/, aby si popovídali o starých
časech a především zvolili nového krále hoboos. Prvním králem byl
Dan O'Brien, ve své době velmi známá postava. Zatím posledním byl zvolen
Maury Graham, 84 letý veterán celého hnutí. Jak o sobě prohlašuje,
jeho jediným majetkem je na prsou vytetovaná mapa USA, čtyři zlaté zu-
by a vysokoškolské vzdělání.

A v jakém stavu je hnutí hoboos dnes? Těžko říci, protože se ne-
dostává nových informací. Avšak je jisté, že s rozvojem automobilis-
mu a tedy i stopu značně poklesl zájem cestovat tak nebezpečně, jako
hobo. Jízda na nákladních vagónech se stala spíše romantickou záleži-
tostí než potřebou.

Držme palce každému, kdo je na své Cestě!

/S použitím materiálu zahraničních i tuzemských vytvořil
pod vlivem produktu ryze tuzemského DAVY/

JESTŘÁB OPĚT NA VEŘEJNOSTI

Začalo to šokem. Nevěřili jsme svým očím, když se na plakátku klubu „17“ objevil nepatrný nápis

8.10. W.Ryvola a host spisovatel Jaroslav Foglar

I neváhali jsme a poměrně komplikovaně sehnali dva lístky. A onoho šedivého úterý, 8. října 1985 vnikli s Andym do klubu „17“ v Břevnově.

Na začátku se objevil Wabi a poté co zahrál Rychlé Šípy, uvedl na scénu Jestřába-spisovatele Jaroslava Foglara. A Jestřáb začal vyprávět o svých prvních slohových pokusech, o prvních úspěšných knihách a o tom, jak šel dál život a čas /vyhýbaje se některým létům a událostem/. Brzy se na jeho stole počala objevovat hromádka papírků s dotazy. Vypravování se změnilo v diskuzi, které trvala déle než polovinu vymezeného času.

Bylo by sice zajímavé zde přepsat celý ten neobvyklý večer, ale myslím, že pro nastínění atmosféry postačí v následujících řádcích přetisknout několik otázek a odpovědí z kazety, na níž je nahrán celý průběh besedy.

Jsou Stínadla pouhou fantazií nebo mají reálný podklad/odznaky, organizace/?

No tak Trhači milej, to mi taďy trháš tajemství autorský, to ti nemůžu prozradit, protože to bych ti řekl všechno, a to nelze říci, protože to jako neprozradím, víš. A kdybyste to věděli přesto a kdybyste tam jeli, třeba za pár korun jízdného, tak by vás to pak nebavilo se tam podívat, i kdyby nakrásně jste nebyli třeba zklamaný tím prostředím, tak už tím, že jste tam, že jste v tom, tak už je jaksi po kouzlu, tak proto s tím dělám takový tajnosti.

Jestřábe, copak máš dobrýho na svačinu? /smích, potlesk/

Ty jeden mizero, co je ti do toho?! Já ti stejně nedám. Náhodou... /mumlání/...copak někdo dneska dá někomu pomeranč...nikdo mi nic nedá.../a cosi pokládá na stůl/ Víte, co to je? To je Ježek v kleci! /sáí ztichnul/ Ten se sice jíst nedá, ale dost by se za něj koupilo. .../pak později, při jiné příležitosti/ a on by tam jezdil na kole, tedy na tom lítacím kole...ale plánek je pouze tady.../opět schovává Ježka v kleci/...

Kdy ti vyjde knížka, která by se dala normálně koupit?

...tady je naděje, tady je takovej bulletin, takovej reklamní časopis, kterej vydává Český spisovatel, a v tom bulletinu je čtení o knihách a autorech. A tady napsal zasloužilý umělec Alexej Pludek o knížkách pro děti, napsal tady, to vám přečtu: trochu se pozapomnělo na Foglara, je v něm něco velice podobného, jako v Mayovkách, ale civilnějšího, češtějšího, klukovštějšího. Ale ta čest v tom je, zápas o ušlechtilost, také tajuplnost; v boji za hodnoty života je ještě něco navíc... /potlesk/ Těchto pár řádků způsobilo určitou takovou změnu v nazírání na vyšších místech... tak snad se něco prostě pohne.

Wabi a Jestřáb /já žlutý kvítek na klopu si dám a píseň Vontů tiše zabroukám do Stínadel se Šerem vypravím snad potkám cestou Losnu.../

připravil TRHÁČ

Probudil se do rána těžkého jak provlhlá deka. Vyklonil se z okna a uslyšel chraptivej skřek. Zaostril oči do mlhy, kde tušil střechu protějšího domu. Rozeznal tam pár havranů. Byli černí jako jeho nálada. Už jsou zase tady, pomyslel si a zabouch okno. První cigaretou zaplašil valící se lezavý myšlenky. Ano, je to tak. Znal nazpaměť ten čas, co se dral do místnosti. Čas, kdy zmizela modrá melancholie podzimu a vystřídal ji tupý úder počátku listopadu. Čas plnej bláta, deště se sněhem a solí na cestách. Čas nekonečných nocí a kocoviny ploužící se v mlžnejch ránech. Čas, ve kterým se nedaří smíchu a radostný myšlenky jsou vzácný jako paprsky slunce. Čas, kdy se i na vandrech mlčí a koleje mizej někam do mlhy. Čas, kdy ani kytarauž nezahraje rychleji a nevybabrá se z bažin mollovejch akordů. Čas smutnejch písní.

TRHÁČ

STÍNADLA SE BOUŘÍ

2

Další stínadelské události na sebe nenechaly dlouho čekat. Chci se dnes podrobněji rozepsat o jedné z nich. Sám jsem nebyl sice přímým účastníkem, ale pro oživení používám první osoby.

Jsem v jednom pražském antikvariátu. Oči přelétávají tituly knih a tu s mocným zábleskem spočinou na legendární knížce ZÁHADA HLAVOLAMU! To byl panečku objev! Hbitě vytahují svazek z regálu a listují. Ale vždyť tu není nikde uvedena cena! To si ji tu asi někdo pozapomněl... Vždyť také byla položena mezi knihy antických autorů. Neobratný pohyb a kniha mi náhle padá na zem. Ale dnes mohu své nešikovnosti jen blahořečit. Z knihy vypadl pečlivě složený list papíru. Informace o ceně? Sotva. Na papírku bylo něco daleko zajímavějšího. Posuďte sami: VONTSKOU KRONIKU HLEDEJTE VE STÍNADLECH POD ÚROVNÍ PRŮJEZDU V ULICI ČISTOTY.

Už na nic nečekám a běžím se svým nálezem za kamarády. Ti ne-
lení a snášejí na hromadu vše potřebné k výpravě do Stínadel.
Nětrpělivě čekáme na soumrak a pak se jeden po druhém vydáváme
do stínadelských uliček. Jak však najít Ulici čistoty. Ani mapy Prahy nám
samozřejmě neporadily. Hledáme tedy
v názvu ulice nějaké přirovnání. Ale
přece čistota, čistota, lilie...
A jsme doma. Míříme najisto. Vždyť
i slepý průjezd u Vontské zdi by od-
povídal. Rozdělili jsme se na tři sku-
piny a zahájili úmorné hledání. Jen
svit baterek nám v Šeru průjezdu umo-
žnil kopat. Navíc jsme byli nuceni
často naši hledačskou práci přerušit
-Stínadla jsou i večer až příliš živá.
Zahloubán do své vlastní práce jsem
málem přeslechl vzrušené hlasy v zadní
části průjezdu. Šum se náhle změnil ve
výbuch nadšení. Na světle světa se obje-
vil ten prazvláštní sešit, po kterém pátra-
la už nejedna generace. Špinavý, potrhaný
hadr nebyl tou nejlepší ochranou, ale i tak
zachoval většinu Vontské kroniky. Ano. Nemý-
líme se. Objevili jsme VONTSKOU KRONIKU!

Stránky značně poznamenané časem na nás dýchly atmosférou nádher-
ných a tajemných Stínadel, atmosférou zašlých časů před druhou
světovou válkou. Ano. Kronika je starší než my, je starší víc
než čtyřicet let. Rozpité a nezřetelné obrázky kontrastují
s dobře čitelným textem. Luštíme zápisy prvního kronikáře - slav-
ného Vojtěcha Vonta a prohlížíme si jeho zašedlou fotografii.

Ale našli jsme skutečnou kroniku vontského národa? Není to
pouhý padělek? Posuďme sami - je to tak důležité? Stínadla pře-
ce nenajdeme uprostřed našeho města ani jinde. Leží v našich
srdcích. Ano, tam jsou celá Stínadla. Jejich minulost, přítom-
nost i budoucnost. Jen tam je i smysl pro čest a skutečné přát-
elství.

-o-o-o-

Mezitím se již kvapem blížilo magické datum. 6.11.1984.
A s ním spojený Vontský sněm. Velké přípravy na tento den
podnikly i Tápoty. Chtěli jsme být u toho.

Den „D“ byl opravdu přede dveřmi.

MIKE

Poznámka: K Mikeově strhujícímu
článku je třeba uvést zajímavé zjiště-
ní. Těch „pravých“ Vontských kronik
je několik a byly nalezeny také ve
Stínadlech, přibližně ve stejných
místech. A v samotném průjezdu je už
vykopán každý větší kámen...

A navíc: objevil se Ježek v kleci!
Je v rukou Uctívače Ginga, s nimiž
jsme se, za poměrně dramatických okol-
ností, seznámili. Od nich jsme se též
dověděli, že ve stínadlech působí ja-
kýsi klub Šedých zjeva!

A jen tak na okraj - myslíte si,
že takovou knihu jako Záhada hlavola-
mu, nechá někdo ležet v antikvariátu
náhodou? Dost mi to vrtá hlavou.

TRHAČ

Na snímku vidíte slepý
průchod, kde byla dle
Mikeova článku, vykopána
jedna z Vontských kronik.

Kostel zvaný sv. Jakub
Stínadelský. ▲

Část tzv. Vontské zdi ve
slepém průjezdu /stav na pod-
zim 1985/. ►

MLADÁ GARDA

Duše s tapetami žlutých čtverců
/týden co týden po dvou korunách/
a celkem jasno v hlavě:
komu má spílat do bezvěrců
co šepat večer v trávě
a z čeho mít a nemít strach
do kapsy občanku
a taky korun pár

Poučen slovy svatých vzorů
ví zcela přesně co je tramp
tam v záři elektrických lamp
a oranžových reflektorů
pod maskovací sítí od tanku
nám právě nabízejí ohně žár

Asi jsme byli jiní
my jsme se chtěli s něčím prát
na leccos jsme si zvykli
byli jsme plní krásných vad
a trestům neunikli
a nikde nikde dobrodiní

Bylo jí asi šestnáct řekla druhé: hele
tohle snad ani není kamarád
a já se musel v duchu tiše smát
vypil jsem totiž pivo

Pravda skoro celé

MUŘÍ NOHA

Já sem totiž do modrý blázen. A nejlepší námořnická modrá byla vždycky na nebi nad Muří nohou, tam mělo nebe vždycky v září vyšísovaný kolena jako ty nejsprávnější dříny.

Muří noha byl náš první seník, kterej sme našli, takovej pohádkovej prototyp, že člověk, vždycky když k němu večer přicházel, čekal, že tam budou mít mejdan jednovoký gnomové nebo nějaký malí tajtrlíci. Celá ta dřevěná stavba s doškovou střechou stála metr nad zemí a byla podepřená jenom uprostřed jedním tlustým muřím kulem, a když sme lezli po žebříku nahoru, začal celej ten vejtvor nějakýho fořta se smyslem pro romantiku nabírat elegantní rotaci. Měli jsme ho nejradši ze všech seníků, protože se tam nejlíp snilo v tu chvíli, než zabzučeli komáři zipů na spacákách a na člověka se svalil spánek, huňatej jak mýval.

Těsně pod seníkem tek potok, vlnky si v něm vždycky vo nás drbaly, že sme je museli vykřikovat, když se nám pletly do řeči. Nad potokem byl krásnej kemp - stromy vověšený lebkama laní a jelenů, co sme našli po lese, a z vohniště byla solidní mohyla, jak se popel zvyšoval a my pořád přidávali nový kameny kolem. Nejlepší ale, říkám, bylo to nebe, fakt, jako kdyby do něj navěsili svý dříny všichni nebeský jezdcí.

Začala potom taková tradice jezdit tam na Štědrej večer - po stromech blikaly svíčky a celej les voněl po smaženejch kaprech, zpívali sme při kytarách Svatou noc - víte, já doma vánoce nijak zvlášť nemiloval. Připadalo mi to vždycky toporný shánět dárky na poslední chvíli a po ulicích lidí, že bys nejradši chodil s kosou.

Ale tady v lese sem byl vždycky dojatej jako blázen. Dávali sme si dárky - bejvaly to samý špičky a fajfky, prostě každej vykoupil trafiku - všechno tak, aby se to vešlo do kapsy zimáku, ale člověk z toho měl větší radost, než z těch věčnejch ponožek, který sme tolik potřebovali, protože na každým vandru se propálily aspoň jedny, který sme doma dostávali.

Jednou nás tam na Štědrej den vobjevil hajnej, kterej si šel udělat štědrovečerní náladu, a byl z toho úplně zjančenej, pořád držel před sebou kozlici a vobličej měl jak Alenka v říši divů. Stál na místě a nemoh mluvit, až ze sebe dostal: „Do prdele... totém...“ Potom s náma seděl a jeho slivovice měnila majitele v soustředěnejch kruzích. Tahali sme z něj lovecký historky a von je solil neúnavně a senzačně prolhaně. Jelenům rostlo paroží do výše

tří cvičenejch godotů a každá rána šla přesně na komoru. Byl to krásnej večer, a když mi někdo začne v Praze vykládat vo vánoční náladě, tak si myslím : „Co ty víš, jaká je to věda, když s tebou na Štědrej večer sedí u vohně hajnej s fousama, jaký měl jen Divokej Bill Hickock a vosk mu kare na klobouk, v prace má viržinko, do hrdla mu kloktá starej Jelínek a z hrdla lesní latina, co ty víš, jak kluci v zimákách zapadaj po kolena do sněhu, na zádech maj benžo a kytary! Přešlo třistašedesát-pět dní, třistašedesát-pět smutků a radostí, slz a úsměvů, pláně byly zase bílý jak polární lišák a my sme zase křupali zledovatělý kalužiny tím známým směrem, kapsy plný špiček a krásnejch slov, řazenejch tak, aby se srdce zastavilo, a když sme přešli můstek přes potok, udělali pár kroků do paseky, viděli sme muří kůl, kterej tam stál sám jako ukazováček času, mířící do voblohy, jako by tam nikdy Muří noha nestála, jako by si tu pohádkovou chalupu postavila na ten kůl jen naše fantazie.

Stáli sme tam zaražení, vzteklí a zničení, potom se naše hlavy zvedly nahoru, po tom ukazováčku kůlu, kterej ukazoval na nebe, na tu jedinou naději, která nám zbejvala, že tu oblohu nemůže nikdo zbořit a že v září dostane zase tu správnou barvu honáckejch kalhot s vybledlejma kolenama.

Já sem totiž do modrý blázen.

Jan Vyčítal

Z REDAKCE:

V tomto čísle se objevuje pár příspěvků od autorů zvukných jmen. Byly převzaty ze starší trampské literatury. Nechceme tím ukázat, že jsme sami chudí na nápady, ani nechceme poškodit dotyčné na autorských právech, ale myslíme si, že bylo napsáno plno krásných věcí a byla by škoda, kdyby zmizely v propadlišti času. Málokdo se k nim dnes může dostat.

Tímto číslem také zřizujeme inzertní rubriku BAZAR. Vaše inzeráty i odpovědi podávejte kterémukoli členu redakce. Okruh Vašich tužeb není omezen - lze prodávat, kupovat i vyměňovat. Někteří jistě ocení i tuto formu seznámení. Pokud byste chtěli zachovat inkognito, uveřejníme Vaše nabídky pod značkou. Vezměte v úvahu dlouhé výrobní lháty Heroldu.

Zjistili jsme, že někteří z Vás si nechávají svůj výtisk časopisu až několik týdnů, byť ho už mají přečtené. A jako omluva na otázku, proč list již nepředali dál, jim stačí slova - neměl/a/ jsem cestu v ta místa... Postižení se pak dovolávají svých práv v redakci. Není však v našich silách obíhat čtenáře a připomínat jim, zdánlivé samozřejmosti. Takže Vás prosíme, když se dokážete potulovat v létě i v zimě, v horách i po řekách, odhodlejte se neohroženě i k takovému dobrodružství, jakým je čtyřikrát do roka přejet celé město a svěřit se mnohým úkladům a nebezpečím hromadné dopravy. Pro zachování koloritu můžeme doporučit, abyste si přitom prozpěvovali - správněj hobo tyhle trable vydrží...

Původně jsme chtěli vydat zimní číslo až tehdy, když se nám vrátí číslo podzimní. Chtěli jsme hned odpovědět na Vaše připomínky či otázky. Jenomže pak by toto číslo vyšlo někdy v dubnu. Ano, tak dlouho trvá, než se Heroldy na některých trasách vrátí zpět. Z občasných sondáží však víme, že nejbouřlivější ohlasy vyvolal Davyho výkřik Výzva všem ujařmeným /o Sdružení nepřátel sportu/. Většinou kladné. Zvolna se již rodí pár dalších úvah k této problematice a snad se objeví v příštím čísle.

Rozhodli jsme se, že originál Heroldu nebudeme zapůjčovat k do-
datečnému domnožení. Pokud se tak stalo s prvním číslem, byla to vy-
jímka způsobená nerozkoukaností redakce.

Ještě něco k Vaším příspěvkům: pokud nám chcete poslat psaná slova, je úprava prakticky libovolná. Bohatě nám postačí cár papíru s čitelným rukopisem. S fotografiemi je to složitější - buď můžete redakci zapůjčit negativy nebo po dohodě sami snímky zhotovit.

Fotografie v tomto čísle: Louis Van Dyke, Fléga, Trhač
Grafická úprava: Dýňa, Billíček

AMPHORA Mild Aroma

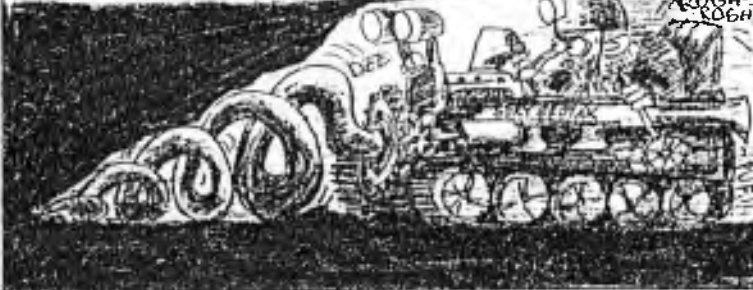
A slow burning, extra mild pipe tobacco
with a gentle sweet aroma.

ŠERÝ SVĚT ②

FÍŠE A KREČLÍ BILLÍČEK
NÁMĚT TRHAC, DAVY

OBJEV HORNÍKA DAVYHO

DAVY JE HORNÍK. RAZÍ JÍDLY NA SVĚM MODERNÍM MALORYPADLE, KTERÉ NAZVAL NA POČEST SVYCH KAMARADU ŠERÝCH ZJEVŮ PODIVNÝM JMÉNEM "ŠERÝ ŠROŤÁK". MALORYPADLO "ŠERÝ ŠROŤÁK" JE SCHOPNÉ URAZIT PODZEMÍM AŽ 2 KM ZA HODINU. DAVY MÁ RÁD "ŠERÝ ŠROŤÁK" A "ŠERÝ ŠROŤÁK" MÁ RÁD DAVYHO...

DAVY SVOU PRÁCI ZBOŽŇUJE. RYPA' VELMI RÁD, PŘED CHVÍLÍ' PRAVĚ VSTAL, LEHCE POSNÍDAL, VYDATNĚ POOBE'DVAL A VYKRAZIL NA SVOU TRADICNÍ DOJNĚSOB-NOU SMĚNU TĚV. ŠESTNÁCTKU. ZAMYŠLÍ NARYPAT 806 TUN UHLÍ A PRORAZIT 02 KM CHOUBY... VSI MNĚTE SI, PROSÍM, SOU STĚDĚNEHO VÝRAZU OBLICE JE...

BYLA TEPRVE POLOVINA PRACOVNÍ DOBY A PALUBNÍ TACHOMETR UKAZOVAL UŽ 40 VYRAŽENÝCH KILOMETRŮ! ÚDERNÍCKÉ TEMPO DAVYHO USPOKOŽILO. KDOŽ POJEDNOU...

MOTOR ZAVYL A PŘEKÁŽKA VČESTĚ POVOLILA...

OACH-UII-MOC JSEM JEDLA!

ÍUAE-AÉÍŮ-TO MÁM ZA SVOU LITERARNÍ TVORBU!

AÁ-EE-ÍÍ-OO-UU... TO MÁME ZA TO, ŽE JSME SE MOC UČILI...!

DAVY UVIDĚL JEŠTĚ HODNĚ VÁŽÍCÍCH SE KAMARADŮ, ALE POTĚM...

ŠERIFE DANE, ŽAK JE JIDLE HOENY!?

Tak osoby vážené a ctěné,
snad bych to ani nebyl já, kdybych neměl poslední slovo ...
Řetízek čtenářů je trochu předělán, přesto však věřím, že
Herold půjde po své trase opět tak skvěle a pravidelně jako ten
minulý. Nezapomeňte vždy napsat datum převzetí.

A ještě něco: kdyby se Vám obzvláště líbil Billíčkův "Hagen",
tak je to právem - vyhrál Zlatého trapsavce /1.místo/ v roce 1985.
Pro nezasvěcené jen ve stručnosti, že Trapsavec je celonárodní
soutěž v tvorbě poesie i prózy na více či méně trampské téma.
Pokud se Vám Hagen líbit nebude, můžete zase nadávat na porotu
Trapsavce ...

Následující list je již tradičně volný a připravený na Vaše
kladné či záporné výlevy stran časopisu.

Tak ať se Vám moc dobře čte a zkuste třeba taky někdy
něco pro Herold vytvořit !

Ahoj Davy

Trasa:	datum převzetí
Žanetka	
Táňa & Swišť	31.1.86
Liška & Medvěd	13.2.86
Vagabund	3. 1986
Wapi & Sýkorka	12.3 1986
T.O. Stříbrní Lvi	8 4. 86 ÷ 29.4.

a zpět k Davymu

P.S. jen pro sklerotiky a nezasvěcené: na 1 stanici připadá
asi týden času, pro dvojice a větší skupiny lidí maximálně
asi čtrnáct dní.